

கர்த்தாவே என் சிறுவயது முதல் நீர் என்னை அறிந்தவராக இருக்கின்றீர்; என் பாதையை செவ்வை பண்ணும்படியாக, என்னைத் தெரிந்துகொண்டு, உம்மை என் நம்பிக்கையாக்கி, நான் உம் பாதம் வரும்வரை, பொறுமையுடன் காத்திருந்தீர்.

கர்த்தாவே நான் உம்மை நம்பினபடியால், நீர் என்னை என் எல்லாத் துன்பங்களுக்கும் நீங்களாக்கி, இளைப்பாறும்படி செய்தீர்.

சத்துரு தீய யோசனைகளை மனதில் விதைக்கும்படி தூண்டும்போது, இயேசுவே என்று என் இதயம் அழைக்கும்படி செய்தீர். அப்பா, உம் நாமம் சொல்லும்போது, பொல்லாத எண்ணங்கள் திசை தெரியாமல் மறைந்து போகும்படி செய்கின்றீர்.

மனுஷரைப் பார்க்கின்றேன்; தங்களைத்தாங்களே மெச்சிக்கொள்ளும் வண்ணம், உடை உடுத்தி, நடை நடந்து, பெருமை பேசித் திரிகின்றனர். தேவை என்னவென்று உணராமல், கிடைத்த இடமெல்லாம், நீர் உண்டாக்கிய உம்முடைய பொருள்களை அபகரித்து, தங்கள் இல்லங்களில் சேர்த்துக்கொள்கின்றனர்.

அவைகளை உண்டாக்கிய ஜீவனுள்ள உம்மையோ நோக்கிப்பார்க்க எண்ணமில்லாமல், தங்களது இச்சைகளை நிறைவேற்றும்படியாக, விக்கிரகங்களை ஏற்படுத்தி, தங்களையே ஞானிகளாக நினைத்துக்கொள்ளும் இவர்கள், கலாச்சார வழிபாட்டுமுறைமைகளில் பிரியம் வைத்து, தங்களையே

ஏமாற்றிக்கொள்கிறார்கள். ஆவியில் மறுபடியும் பிறக்கும் அநுபவத்தை, மறுஜென்ம பிறப்பாக நினைத்து, தங்களைத் தாங்களே சுத்திகரித்துக் கொள்ள, ஆற்றையும், கடலையும் தேடுகின்றனர்.

உயர்விலே இருக்கும் உன்னதமானவரை (இயேசுவை), உண்மையாய்த் தொழுதிட, ஏன் மனம் பொருந்த மறுக்கின்றதோ!

இந்த வீம்பு பிடிவாதம் இவர்கள் உயிரை (ஆத்துமா) எங்கே கொண்டு போய்ச்சேர்க்கும் என்று உணராமல், உலகை கடந்து போகின்றனர் மனிதர்கள்.

ஒவ்வொரு மனுஷனும் மற்றும் மனுஷியும், தேவனது தேவைகளை அறியும்படியாக, இயற்கை எத்தனையோ காரியங்களை போதிக்கின்றன. மனுஷனது உடல் அழுக்கடையாமல் இருந்திருந்தால், அவன் குளிப்பதை உணர்ந்திருக்கமாட்டான்; உடைகளை துவைக்க எண்ணம் கொள்ளமாட்டான்; அதனால் சுத்தமாக வேண்டும் என்பதை அறிந்து கொண்டுள்ளான்.

வாய் நாற்றம் வராமலிருக்க பல் துலக்கவும்; காதும் மூக்கும் வலிக்காமல் இருக்க, அவைகளை சுத்தம் செய்யவும், மனுஷன் கற்றுக்கொண்டான். முதுகைத்தேய்த்து சுத்தம் செய்ய, சிறு வயதில் தாயும், பிறகு துணைவியும்(?), இறுதிக்காலத்தில் பிள்ளைகளும் உதவ, பாசத்தை உணர்ந்து கொள்கின்றான் மனிதன்.

வாழும் இடத்தை தூய்மையாய் வைத்திருக்கும் தேசமெல்லாம், கொசு மற்றும் பலவித பூச்சுகளின் தொல்லையின்றி, கொஞ்சம் விடுதலை பெற்று, நிம்மதியை இரவு காலத்தில் அநுபவித்து, பகற்காலத்திலே ஆசைகளைத் தேடுகின்றனர். இந்த புத்தியில்லாதவர்கள், தங்களை கெடுத்து, சுற்றுப்புறத்தையும் மாசுபடுத்தி, பரிசுத்தம் இல்லாத ஒரு வாழ்க்கையை நடத்தி, தங்களது அசுத்த மனசாட்சியின் ஆசைகளைத் தொடருகின்றனர்.

தேவனே, இவர்களை பார்க்கும்பொழுது, ஒன்றைத்தெரிந்து கொண்டேன்; நீர் உமது ஞானத்தில் எவ்வளவு சிறந்தவர் என்று. ஆம், இயற்கை எங்களுக்கு

சுத்தத்தை கற்றுக்கொடுக்கும்படி அமைத்தீர்; அதற்காக உம்மை ஸ்தோத்தரிக்கின்றேன்.

நீர் உண்டாக்கிய இந்த பூமியையும், படைத்த சகல ஜீவ ஜந்துக்களையும் பார்க்கும் போது, உம்முடைய கரங்களின் கிரியைகளை நினைத்து பிரமிக்கின்றேன். அப்பா நீர் எவ்வளவு பெரியவராய் இருக்கின்றீர். அதற்காக உம்மை ஸ்தோத்தரிக்கின்றேன்.

உருவத்தை பார்க்காமல், உள்ளத்தை தூய்மைப்படுத்தும் உன்னத தேவனே, நான் உம்மை பார்த்ததில்லை; ஆனால் உம்மோடு வாழும்படி, என் இதயத்தில் வந்தவரே. அதற்காக உம்மை ஸ்தோத்தரிக்கின்றேன்.

ஆடம்பர வாழ்க்கையை தேடும் மனிதனின் உள்ளம், ஆசிர்வதிக்கும் உம்மைத்தேட மனம் திரும்ப மறுக்கும் மாயையை வெறுக்கின்றேன்.

பெருமை எவ்வளவு பெரிய பாவம் என்று உணர்ந்து, இன்று நான் உம்மை நோக்குகின்றேன். ஆமாம், என் ஜீவனே உம்மிடமிருந்து வந்திருக்க, அதற்கு ஏன் தனித்துவம் (independent nature). தேவத்துவம் (God dependent nature) என்னவென்று இப்பொழுது புரிந்து கொண்டேன்.

பரிசுத்தரே, என்னைப்புடமிடும்; நான் உம்மைப்போல சிந்திக்க வேண்டும்; உம் பிள்ளையாய் செயல்படவேண்டும். அதனால் என் வாழ்க்கை, உம் அன்புக்கு சாட்சியாக நிற்க வேண்டும்.

என் சோர்வுகள் பல நேரங்களில் உம்மைவிட்டு என்னை பிரித்துவிடுகின்றது. நான் ஆசையாய் தொடங்கிய வேதபாடங்கள் அதனால் தடை பட்டுப் போகின்றது. மன்னியும் என்னை; நான் சிறுவன்; அறிந்தது கொஞ்சம்; புரிந்தது சத்தியம்; ஆனால் உணராததும், தெரியாததும் வானம்வரை எட்டும்.

உணவுப்பழக்கத்திலும் ஒரு கீழ்ப்படிதலை நான் கற்க வேண்டும். வேதம் சொல்லும் வண்ணம், வயிறே தேவன், வாய் ருசியே ஜீவன் என்று நான் வாழ

விரும்பவில்லை. உணவு ஆசைகளை கட்டுப்படுத்தி, எப்படி உபவாச ஜெபத்திலே தரித்திருப்பது என்று கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

உண்டு வாழ்வதைவிட ஜெபித்து வாழ்வதே நல்லது.

கண்கள் பொல்லாத ஆயுதங்கள். எதைத்தவிர்க்க விரும்புகின்றோமோ, அங்கே பதியும் அதின் பார்வைகள்; உம் வெளிச்சம் இந்தக் கண்களைக்கழுவட்டும்; அவைகளால் சரீரமாகிய ஆலயம் பரிசுத்தமாகட்டும்.

துதிக்கும் உதடுகள், பேசிடும் நாவு, தூய்மையின் உறைவிடமாக, கிருபையின் வார்த்தைகள் வேண்டும்.

உணர்வுகள் பரிசுத்தமாகிட, உண்மைகள் மொழிகளாய் மாறிட உதவிடும் சத்திய வார்த்தைகள், அப்பா சமூகத்து அப்பங்கள். எண்ணங்கள் பிரகாசிக்க, துதி ஒலிகள் தொனித்திட, ஒளிவீசும் ஆராதனை, தேவனின் குத்துவிளக்காகும்.

பாவச்சிறைகளை உடைத்த சிலுவையின் இரத்தம், ஜீவ பலிபீடத்தில் ஊற்றப்பட்டுள்ளது; மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்தில் என் மீட்பர் ஜெபித்துக் கொண்டுள்ளார்; அவரது பாதத்தை பிடித்துக்கொள்வேன் அநுதினமும்.

பரிசுத்தமாக வேண்டும் அல்லேலூயா;

இயேசுவைத் துதிக்கவேண்டும் அல்லேலூயா;

மகா பரிசுத்தரே உமக்கு ஸ்தோத்திரமுண்டாவதாக;

ஆமென்.

இயேசுவின் குடும்பம் ஊழியங்கள்

